

“Allò que ens mou és encomanar la festa al públic”

Si amb una paraula poguéssiu definir el nou disc, quina faríeu servir?

—Directe, sens dubte.

—Què canvia de fer un disc d'estudi a fer un disc en directe?

—Moltes coses. És la manera més sincera d'arribar a la gent. El contacte amb el públic és un contagi constant. No és igual fer una cançó sense tenir ningú davant que interpretar-la amb públic. Tota la feina que ens ha portat el disc en directe és gairebé més que si l'haguéssim fet a l'estudi.

—El fet d'editar, juntament amb el disc, un DVD, deu haver significat més feina.

—Sí, i tant. No dominàvem tots aquests aspectes i n'hem hagut d'apren-

Fa set anys que s'hi dediquen i es mantenen actius com el primer dia. Els Gertrudis ja tenen cançons a punt per a un altre disc mentre presenten '500', enregistrat en directe a la sala Razzmatazz de Barcelona. Al nou llarga durada, el grup de la Garriga compta amb col·laboracions de categoria, com ara les de Xavi Sarrià, Iñaki Betagarri o Gerard Quintana.

dre sobre la marxa. Tot plegat ha estat un camí molt llarg.

—Quants concerts vau registrar?

—Només un, el que vam fer a la sala Razzmatazz de Barcelona amb motiu del nostre concert número 500,

que és d'on ve el títol del nostre disc.

—**Qui porta el pes de la composició?**

—És una feina que fem entre tots. Si un té una idea, entre tots la treballem.

—**Quina resposta hi ha donat, el públic, al nou disc?**

—Vam ser número 14 de vendes a l'FNAC, que, tal com va la cosa, no està gens malament. A més, això deu voler dir que tots els qui van venir al concert han acabat comprant el disc. És un fet important, perquè significa que té vida pròpia.

—**Us considereu fills de la rumba catalana?**

—Fills, néts... Digueu-ne com vulgueu. No hem viscut la rumba com a tradició, des de petits, però sí que l'hem anada a buscar i ens hem sentit molt ben acollits entre els *rumbers* de tota la vida, que són els qui han portat la rumba a ser com és. Ens hi sentim molt millor que no pas amb uns altres estils.

—**Què us va fer anar a buscar la rumba?**

—És un gènere autèntic del nostre país. A vegades vas buscant estils i no t'adones que en tens un de molt bo i, a més, molt a prop. Sovint, entre nosaltres, parlem de la facilitat que tenim a l'hora de fer una cançó en forma de rumba. Pots fer una estrofa tranquil·la, després aixeques la tornada amb un ventilador... El mecanisme de fer servir la guitarra com a element *rumber* ens serveix per a fer allò que ens agrada: fer pujades i baixades, jugar amb dinàmiques. El concert, en general, el podríem concebre com una sola cançó, i la rumba ens dóna el sistema per a fer temes que funcionin i ens agradin. Per això partim de la guitarra espanyola i el *cajón*, a banda de més instruments: ens obre un ventall d'opcions molt interessant.

—**Quins són els vostres referents?**

—Molta gent. Cadascú ve de llocs diferents i d'escoltar música diferent. Alguns de nosaltres no hem anat al conservatori, per exemple, i això ja fa que tinguem gustos diferents. És un punt especial que hàgim confluït en la rumba (i en allò que no és rumba, és clar) de les nostres cançons.

—**En què us inspireu per fer les cançons?**

—Pensem des de la festivitat. Quan fem un tema pensem a estar tots junts

“Ha estat molt bonic ajuntar gent tan diferent en un sol concert”

fent gresca. Així ens encaminem cap a l'objectiu de Gertrudis, que és fer pinya amb el públic. La clau és el contagi amb el públic, com dèiem abans.

—**Com veieu el grup després de set anys de trajectòria?**

—Les fites sempre han estat molt petites, i per això sempre ha anat tot bé. A tot estirar, anem d'any en any. Ja tenim cançons preparades per al disc següent, que en principi ha de sortir l'any que ve. Hi ha idees, hi ha creativitat, hi ha coses a fer. No ens fa falta pensar si plegarem o no, és un plantejament ben obert. A vegades, però, és un problema, estar tan obert, no ho negarem.

—**Per què us dieu Gertrudis?**

—És com quan tens un fill i li poses qualsevol nom estrany. Gertrudis ha

caigut en desús, i considerem que és un nom que es pot cridar, perquè al final hi ha una i. És un nom que ens ha fet sempre gràcia, malgrat que al principi ens el volíem treure de sobre. Ja que no posarem aquest nom a una filla, doncs mira, el posem al grup. Gràficament, a l'hora de fer cartells, és un nom que funciona prou bé, n'estem satisfets.

—**I el nom del disc?**

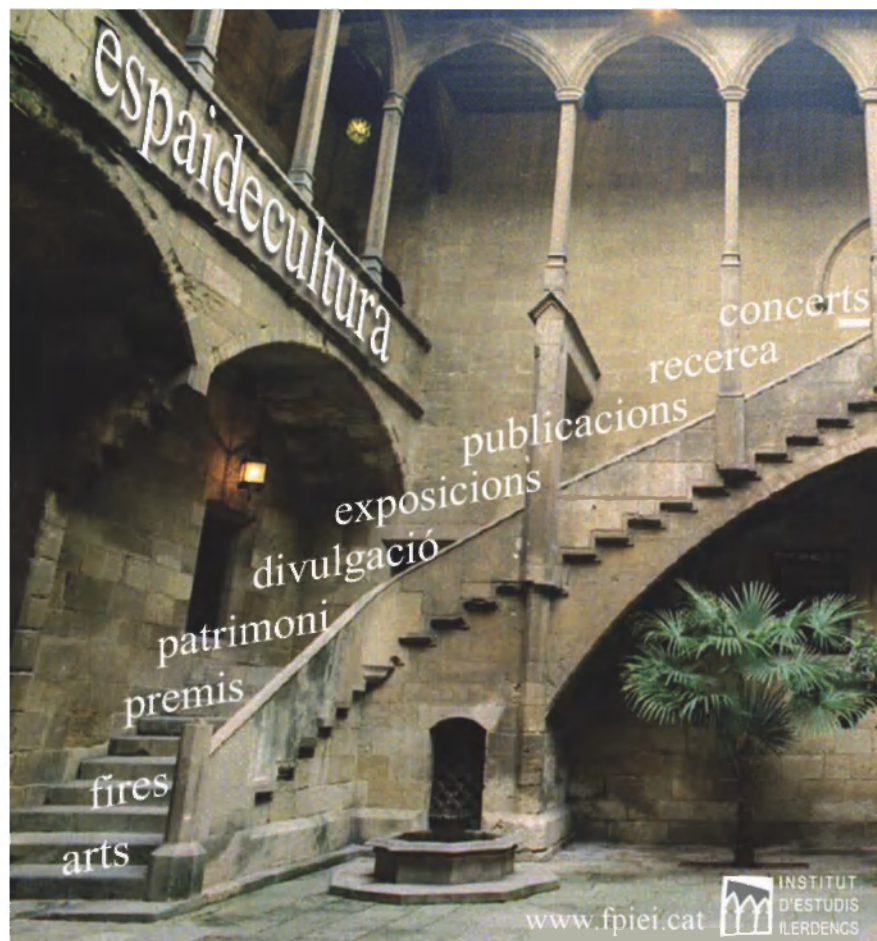
—No volíem posar cap etiqueta al disc, només una xifra. I com que era el nostre concert número 500, aquest que vam enregistrar, li vam posar *500*, res més.

—**Fins on us durà la ronda?**

—Per tots els Països Catalans. El 21 de maig actuarem a Vila-real i és possible que tornem a passar pel País Valencià abans d'acabar.

—**Què us diuen els gitanos o els pioners de la rumba catalana? Els agrada que toqueu la música que toqueu?**

—N'estan molt contents, i hi tenim molta connexió. D'aquí a poc temps, fan un concert els Sabor de Gràcia i

“Cantar en català i en castellà ho veiem com un avantatge i no com un inconvenient”

ens hi han convidat. Amb Los Manolos tenim una amistat molt gran, per exemple, i amb els Ai Ai Ai, també. De fet, tots els *rumbers* ens hem ajuntat, i hem fet un molt bon grup dins l'estil. Ens donem molt suport entre nosaltres, fem plataformes com el Simposi de la Rumba. Intentem ser un nucli diferent dins aquesta estranya societat *pop* barcelonina. No hi ha cap mena de prejudici, perquè quan tirem per camins que no són rumba no ens ho retreuen pas.

—Un grupat d'artistes ha col·laborat amb vosaltres. Quins vincles us hi uneixen?

—Són companys que hem anat trobant pel camí d'aquests 500 concerts. Ens hem trobat amb els Obrint Pas, Betagarri... Hem agrupat tota la gent que hem anat coneixent. Hem volgut anar més enllà de Catalunya, perquè

fins i tot ha vingut gent de Madrid a tocar amb nosaltres. Fins i tot vam anar a buscar en Gerard Quintana a Eivissa. I, òbviament, ens hem unit de nou amb els pares de la rumba catalana, que és amb qui sempre ens hem fet més. La veritat és que ha estat un procés molt divertit.

—El camerino devia ser un espectacle.

—Sí, i tant. Era tot un goig veure artistes tan diferents conversant allà plàcidament, al camerino. Era realment divertit. Algunes bandes tenen prejudicis a l'hora de relacionar-se: nosaltres no som així. La música sempre ha estat utilitzada pel poder sense tenir en compte el músic, que generalment és crític dins la societat. Sempre es mou, sempre té alguna cosa nova entre mans. Al poder sempre li ha interessat de crear grups majoritaris, encara que vagin contra del poder.

—Quan vau començar la rumba era minoritària i ara hi ha un munt de grups d'aquest estil. Us en considereu artífexs, d'aquest renaixement?

—Passa que quan ets crític a vegades et prenen seriosament. Tothom dóna suport a la rumba catalana, fins i tot les administracions. Però segurament,

ara que som al centre, sorgirà un moviment crític amb nosaltres, i rebrà tot el suport, de manera que ens faran fora, si és que abans no ho hem fet nosaltres mateixos.

—La manca de prejudicis que dèieu abans és la que us fa cantar en català i en castellà, indistintament?

—Entenem, però no compartim, la protecció de la llengua. Ens agraden músiques de tot arreu i per això fem música també en castellà. Ens agrada la música sud-americana, per exemple. Quan componem, potser ens ve de gust donar-li un toc de la música que hem escoltat sempre. El català és l'idioma que parlem nosaltres, però per a nosaltres això no vol dir que no puguem cantar en castellà.

—Aquesta dualitat us porta problemes als mitjans?

—Sí, algun problema sí que tenim. El fet de cantar en les dues llengües és el que ens porta problemes. En segons quina ràdio no ens accepten perquè cantem en català, i a l'inrevés. Aquestes complicacions són bastant inútils, la veritat. Cantar en dues llengües és una avantatge, sota el nostre punt de vista.

Oriol March Ledesma

Trossos i mossos

Alfons Llorenç

L'Aquila

Serà difícil de celebrar amb goig la festa de sant Celestí V. Tot i que la seua tomba fou un dels pocs monuments incòlumes, l'església de Collemagno, a L'Aquila, que l'aixopluga, s'ensorrà. El terratrèmol del 6 d'abril no deixà estaca en paret. Sembrà els Abruços de mort i destrucció. Aquell papa va tenir la valentia de dimitir i, per això, Dant el va enviar a l'Infern, “per la vilesa del gran rebuig”. El virtuós eremita Pere del Morrone, napolità de nació, ja octogenari, va ser elegit summe pontífex, després de dos anys d'escandalosa ba-

talla entre els Colonna i els Orsini, el 1294; en adonar-se de les intrigues del poder, al cap de cinc mesos, va voler tornar a la serena pau de l'erm. El seu successor, l'envejós Bonifaci VIII, li va assegurar la solitud completa en una presó fins el 19 de maig del 1296. El poble el va canonitzar.

Un altre emblema de L'Aquila, l'imponent i majestuós castell de la Rocca, no va aguantar les sacades de la natura desfermada. Moltes estructures internes s'han enfonsat. I, amb la notícia, els mitjans han estès la boira de la desinformació i la invisibilització. Resulta que el danyat és el “fuerte espanol”. Un *fuerte espanol*? Un miracle! No, i ca, si és del segle XVII! Ah, ja és clar: és un castell, imponent,

Castell de la Rocca.

encarregat per Carles I de València, i, per això, IV de Nàpols, a fi de protegir el regne dels atacs de la poc Santa Seu. Construït pel valencià Pere Lluís Escrivà, família amb bell palau gòtic a l'Almodí de València i robust alcàsser a Corbera (Ribera). Escrivà creà el castell modern, el model renaixentista, forçut i formós. S'amaguen els gentilicis. Entre ells, els estats no es mos-

seguen. Els estats son llops per a les nacions. Cantava l'Ovidi: “El dimoni és molt ric/ i ens tractarà d'amic.../ Volen convèncer el món/ que el seu regne és millor.../ Els dimonis que us dic/ no són pas vells i antics.”

Periodista